

List Židům 4, 14 – 16 Protože máme mocného velekněze, který vstoupil až před Boží tvář, Ježíše, Syna Božího, držíme se toho, co vyznáváme. Nemáme přece velekněze, který není schopen mít soucit s našimi slabostmi; vždyť na sobě zakusil všechna pokušení jako my, ale nedopustil se hříchu. Přistupme tedy směle k trůnu milosti, abychom došli milosrdenství a našli milost a pomoc v pravý čas.

Milé sestry, milí bratři!

Bůh netvoří jako individualista. Pro svůj rozmar, pro svoji ctižádost, aby ukázal svoji velikost. Tvoří se Synem a pro Syna. Podobně jako my, vždyť nás stvořil podle sebe. Jsme jeho obraz. Když něco děláme, chceme, aby u toho byly naše děti. A nejen jako pozorovatelé. Aby se všeho účastnily. Tak Bůh tvoří se svým Věčným Synem. Vyhledávejme si tyto velké myšlenky: **Skrze Něho, s Ním a v Ném je všechno stvořeno.** Hledejme, co znamenají. I když ten malý chlapec na břehu moře ukázal Augustinovi, že on dřív přeleje moře do malé jamky, než Augustin bude schopen pochopit Boha. Bůh však chce, abychom ho poznávali, tak jako my máme toto přání u svých dětí. Tak Bůh tvoří i s námi a pro nás, se všemi svými dětmi.

Samozřejmě, že Bůh svého Syna nezplodil jako my. Není tělesný jako my. Bůh plodí svého Syna svým slovem. I my říkáme, že jsme zplodili myšlenku, článek, přednášku. Proto nazýváme věčného Božího Syna Slovem. **Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha, to Slovo bylo Bůh.** Vidíme, že dítě a slovo mají hodně společného. Obojí je plodem Boží i naší lásky. Obojí má vznikat jedině z lásky. Každé dítě, každé slovo má být plodem lásky. U Boha to má ještě další důležitost. Bůh nemá jiné slovo pro svého Syna a jiné pro nás. Jistě, je mezi námi rozdíl. Ježíš je nestvořený Syn, my stvoření, a přijati za syny. Tím mu však nejsme vzdálenější než jeho vlastní Syn. Když Bůh svým Slovem plodil svého Syna, tímž Slovem tvořil nás i celý vesmír pro nás. Přitom chce být s námi v neustálé blízkosti, v nejužším spojení. I když mu patří celý vesmír a nesmírné nebe, chce být v nás, přebývat v nás. **Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo, a můj Otec ho bude milovat; přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek.** A tak i my můžeme přebývat ve společenství Boha. Ikdyž nás obklopuje celý vesmír, pro někoho tajemný, pro jiné hrozný, můžeme se vrhnout do společenství Boha, do jeho přítomnosti do jeho náruče. To znamená získat naprostou jistotu. Není to jistota, že všechno těžké pomine. Je to ta jistota, kterou vyslovil apoštol Pavel: **Milujícímu Boha všechno napomáhá k dobrému.**

Jak to, že se svět nevrhá do tohoto Božího společenství? Nesnaží se o ponoření celého světa do Boha? Vždyť to je smysl celého stvoření. Najít se v Bohu. Zjistit, že nám Bůh vše předal, co stvořil, a chce jen naše srdce. Naopak, jako by se Boží stvoření čím dál víc od Boha vzdalovalo. Někde nastal zlom. Bůh nám nechal svobodu. Dovolil nám vzdálit se od něho. Vydali jsme se svou vlastní cestou.

Jsem rád za všechny vědecké poznatky. Stále víc do hloubky poznáváme Boží činnost. I když tím často jdeme proti Bohu. Snažíme se vytvořit něco svého. Chceme dokázat, že jsme tvůrci. Nejde to. Můžeme jen Boha napodobovat. I když si to mnozí nepřipouštějí. Třeba teď, když jsme vytvořili umělou inteligenci. Všimněte si, že jsem řekl vytvořili. Ne stvořili. Pracovali jsme už s materiálem, který tu máme, který jsme dostali, který už byl stvořený. Nemůžeme pracovat s ničím jiným než s Božím materiálem. Bůh si při tvoření musí stvořit i sám materiál. Bůh však chce, abychom s ním na rozvoji světa spolupracovali. Abychom pokračovali v jeho díle. Stejně jako i my chceme zapojit své děti do své činnosti, do svého života.

Co však s tím hrozným zlomem, který nastal? Který vypadá jako naprostý pád do propasti, ze které není úniku? Máme připustit třeba jen myšlenku, že lidstvo se samo zničí? Nemůžeme. Vždyť apoštol říká: **Máme mocného velekněze, který vstoupil až před Boží tvář, Ježíše, Syna Božího.** Boží Syn se nestal člověkem jen proto, aby navrátil lidstvo zpět před obrovský pád. **Víme přece, že veškeré tvorstvo až podnes společně sténá a pracuje k porodu,** říká apoštol. **A nejen to: i my sami, kteří již máme Ducha jako příslib darů Božích, i my ve svém nitru sténáme, očekávající přijetí za syny, totiž vykoupení svého těla.** A Boží Syn znovu spojil tu ohromnou propast, ve které se

nacházíme, s výšinami, které nám připravuje Bůh. **Máme mocného velekněze, který vstoupil až před Boží tvář.** Nejde už jen o návrat do ráje. Jde o spojení pozemského Jeruzaléma s nebeským. Spojení země s nebem. Nemáme s Ježíšem spolupracovat, abychom se objevili v nebi, v novém ráji, ale na obnovené zemi. Abychom očistěnou, s Ježíšem obnovenou zemi vrátili Bohu Otcí. To, co Bůh zamýšlel při stvoření světa a co chce i nadále, je víc než návrat do ráje. Je to ponoření celého světa, celého vesmíru do Božího života.

Ježíš je náš velekněz. On jediný se dokázal naprosto obětovat, za všechny. V jeho ranách vidí Otec každého. I největší hříšníky. Můžeme Otce prosit, aby zničil Putina jako hříšníka, jako pachatele mnoha nepravostí, přitom s láskou prosit, aby ho změnil v Ježíšova bratra. Bůh dokáže změnit každé zlo v nejvyšší dobro. Ježíš je náš velekněz, který vstoupil až před Boží tvář. V něm Otec vidí nejen svého věčného Syna, ale všechny své děti, které mají po tomto obnoveném mostě přejít z propasti do Boží velikosti. Zlo nemůže zvítězit.

Ježíš chce, abychom s ním byli naprosto spojeni. **Hle, stojím přede dveřmi a tluču; zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou.** Naslouchejme Ježíšovu hlasu, a přistupme k němu **směle**. Ne sklíčeně ani sebejistě, ale s jistotou, že náš nebeský Otec chce, abychom se podíleli i na této Ježíšově činnosti. Vrhnout celý svět, celý vesmír do Boží náruče. Přistupme směle, s rozhodností, abychom v Boží **milosti a s jeho pomocí** nacházeli **pravý čas** pro každé jednání. Abychom poznávali svůj čas pro Boha a jeho vítězství. Amen.